

ZORKA
ÉS BERCI
KALANDJAI

MIKOLA PÉTER

Világszépítés

Kőszeghy Csilla
rajzaival

MÓRA

Kőszeghy Csilla
rajzaival

ZORKA ÉS BERCI KALANDJAI

Mikola Péter

Világszépítés

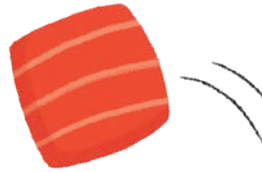
Móra Könyvkiadó

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Mikola Péter, 2022
Illusztráció © Kőszeghy Csilla, 2022
© Móra Könyvkiadó, 2022

Párnacsata

Úgy kezdődött, hogy Berci hozzám vágta a párnáját, és én visszadobtam. Innentől kezdve aztán egyikünk se akart a másik adója lenni. Én fejbe dobtam őt, ő pedig engem.

– Na, megállj csak! – kiabálta. – Most megkapod! – S fültövön vágott a kedvenc párnámmal.

– Aúúúú! – sikítottam, és már repült is felé az előbb még a fületem eltalált puha-pihe zsák.

Anya nyitott be az ajtón rémulten.

– Mi folyik itt? – kérdezte, elég zaklatottan.

Apa is megjelent anya válla fölött, próbálta felmérni, miről is lehet szó.

– Mi ez az égiháború?

– Semmi. Semmi – válaszoltuk egybehangzóan.

– Csak Berci megdobott a párnájával – mondtam.

Mire Berci:

– Nemcsak én, Zorka is megdobott. Itt ni! – mutatott a fülére, ahol eltaláltam.

– Szóval így? – kérdezte rosszállóan anya. – Mit csináljak veletek? Nem bírtok magatokkal? – folytatta tanácstalanul.

Ekkor újra megjelent apa, anya mellett.

– Nekem van egy ötletem! – mondta apa, és a háta mögül elővett vagy négy párnát, amiket a nappali heverőjéről gyömöszölt a háta mögé. Kikerekedett a szeme anyának, de már szólni sem volt ideje, mert apa megdobta az egyik csíkossal, a másikkal engem talált el, a harmadikat Bercihez vágta, majd néhány futólépés után eltűnt a heverő mögött, s onnan kérdezte kajánul:

– Na, mi van, gyáva népség, megadtátok magatokat?

Összenéztünk Bercivel, majd anya tekintetét kerestük. Még fel sem ocsúdott a nagy meglepetéstől, de már láthatóan kereste magában a megoldás kulcsát, az anyához illő mondatokat:

– Várjatok! – sikította. Egy pillanatra dermedt csönd támadt. – Várjatok! Minden törhető, felboríthatót tessék eltüntetni!

Szekrénybe és ágyneműtartóba kerültek a vázák, a szobor, amely egy balett-táncosnőt mintázott, az asztali lámpa és társai. Amikor szemmel láthatólag minden leverhető tárgy biztonságos helyre lett menekítve, apa harsóna hangját utánozta: Tütürütütű! Tütüttű! – és a heverő mögé vetődött.

– Jézusom! – kiáltott anya. – Összetöri magát! – Majd egy hosszú sikítást követően fejbe dobta Bercit. Több se kellett neki, felvette a földre hupant párnát, és engem vett célba, de sikerült elhúznom a fejem. Anya kapta fel a földről a céltévesztett fej alá valót, s pontosan célzott dobással a heverő mögül előkukucskáló apa fejére vitt be egy találatot. Apát se kellett féltetni, a nála összegyűlt párnahalommal elsöprő rohamra indult. Találatot kapott Berci, anya, és engem is elért egy dobás, melyet apa hatalmas csatakiáltással kísért.

– Húúú! Háromból három! – kiabálta.

A hadiszerencse forgandó. Mivel mindhármunkat eltalált, megkaparintottuk a puha lövedékeket, és mindnyájan apa után eredtünk, megbosszulni az előző támadást. Csak úgy susogtak a levegőben a párnák, s mind apa fején és testén értek célba. Ő elkapott minket Bercivel, lenyomott a heverőre, majd anya után eredt. Elkapta hátulról a derekát, és lebirkózta a szőnyegen. Anya csak sikítani tudott.

– Segítsetek, gyerekek! – Több se kellett nekünk, apa nyakába ugrottunk, Berci jobbról, én a másik oldalról. Cibáltuk a vállát, nyakát, kezeit, próbáltuk kiszabadítani anyát a fogva tartó ölelésből. De apát se abból a fából faragták. Nem hagyta magát, sőt ellentámadásba lendült.

A keze ügyébe került párnákkal mindhármunkat megbunyózott, amire nem volt jobb válaszuk, mint hogy elkezdtek csikizni őt.

Ez megtette a hatását, elengedte anyát, s menekülőre fogta a dolgot. Mi utána. A fotel mellett végül bekerítettük, meggyömöszöltük mind, ahányan voltunk, ahogy csak tudtuk. Erre apa csiklandozással verte vissza a támadást. Csikizett minket és anyát, mi pedig őt. Mindenki nevetett. Anya és én, ahogy lányokhoz illik, sikítottunk is, amennyire csak kifért a szánk. A heves csatározás hangjaiba nem illő, csörömpölő zajra lettünk figyelmesek. Mindannyian felkaptuk a fejünket. Egy összetört pohár darabjainak látványa tárult elénk. Ijedten néztünk egymásra és szüleinkre Bercivel. Várakozó csönd lett. Apa törte meg a hallgatást:

– Te, hős pohár – mondta –, a mindent eldöntő párnacsata hősi halottja lettél. Mindannyian így fogunk emlékezni rád.

Anya óvó szavaival fordult felénk:

– Senki ne mozduljon! Hozom a partvist és a lapátot. Holnap eltemetjük Pohár Pohárovicsot.

– Így legyen – válaszolta apa –, s kitüntetjük a párnacsata hőse címmel, ugye, gyerekek? De most már mars aludni!

Még egy ideig a párnacsatáról beszélgettünk Bercivel, s amikor elcsendesedtünk, anya hangját hallottuk a nappaliból:

– Őrült gyerek vagy, drágám! Néha tényleg rövidnadrágos, szutykos képű rosszcsontnak látlak. De pont ilyenek szeretlek.

Elképzeltük, ahogy anya apához simul, ahogy szokott, ha ilyen dallama van a hangjának, de a többire már nem emlékszem, mert a kimerítő nap után hamar elaludtam.

A gyógyító puzsi

Megszólalt a telefon. Berci és én is egyszerre startoltunk rá, hogy felvegyük. Én értem oda hamarabb, ami nem tetszett az öcsémnek. Kinyújtotta rám a nyelvét, s csúnyán nézett rám. Én is így tettem, ha már ő ilyen, én csak utánoztam. Felvettem a telefont, és beleszóltam:

– Tessék, Mikó lakás! Mikó Zorka vagyok.

– Szia, Zorka tündér, Ildi vagyok. Hogy vagy? – kérdezte anya testvére.

– Szia, Ildi! Köszönöm, jól vagyok, csak Berci a nyelvét nyújtogatja rám, mert én értem a telefonhoz hamarabb. Különben jól vagyok. Főztem Zsuzsi és Enci babának ebédet, meséltem nekik, és letettem őket aludni. Azért beszélek ilyen halkán, nehogy felébredjenek. És te jól vagy, Ildi? Mikor jössz hozzánk? – kérdeztem.

– Köszönöm, megvagyok, Zorka cica. Mindig jókedvem lesz, ha hallom a hangod. A jövő héten úgy tervezem, találkozunk, és frizurát csinálunk a babáidnak. Mit szólsz? Aztán Bercivel is építünk valamit legóból, mondd meg neki! De most add anyát, légy szíves!

– Anya! Gyere, a tesód van a vonalban!

Anya mindig olyan huncut hangon telefonál a nővérével, mintha éppen valami csintalanságot mesélne el, ebből is lehet tudni, hogy kivel beszél. De

most olyan komoly lett. Apa is érezte, hogy valami történhetett. Amikor anya befejezte a beszélgetést, apa kérdően nézett rá.

– Kórházban van nagy – mondta anya. – Ugye, nincs más dolgunk, és bemegyünk hozzá? – nézett kérlelően apára.

– Természetesen. Mikor gondoltad? Indulhatunk? – kérdezte apa. – Minden más dolgunk megvár – tette hozzá.

Anya egy olyan finom, hálás puszit adott apának, amit rögtön irigyelni kezdtem.

Azt éreztem, ez a köszönöm, amit anya mondott, valahogy több volt, mint amikor azt köszöni meg, hogy apa segít neki kiteríteni a mosott ruhákat. És a puszi is más volt.

– Megkérlek, készítsd össze a gyerekeket, én csomagolok néhány fontos dolgot nagyinak – mondta anya.

Apa hozzánk fordult:

– Gyertek, csipet csapat, öltözzetek! Nagyika kórházba került, viszünk neki egy kis leveskét, gyümölcsöt, s egy kis jókedvet is. Tudjátok, a kórház egy olyan hely, ahová akkor kerül az ember, ha elromlik valamije. Ott vannak a doktor nénik, bácsik, akik azért dolgoznak, hogy megjavítsák.

Berci még játszott volna a katonáival, de úgy kérte meg apa, hogy tegye el a játékait és öltözzön, hogy elfelejtett nemet mondani. Felöltöztünk, beültünk az autóba, végigénekeltek az utat, de anya és apa most nem énekeltek velünk.

Megérkeztünk a kórház elé, bevonultunk, és megkerestük nagyika szobáját. Furcsa hely ez a kórház, mindenki pizsamában vagy hálóingben van, ha nem doktor vagy látogató. Lehet, hogy mindannyian most ébredtek, vagy talán pizsi-dizsi lesz a kórházban, arra értünk ide?

A szobában nemcsak nagy volt, hanem rajta kívül még három néni készült a pizsi-dizsire. Nagyon meglepődött nagyika, amikor meglátott minket. Mindenkit megpuszilt, s bemutatott a szobatársainak. Először anyával szeretett volna beszélni, addig mi kimentünk a folyosóra apával és Bercivel.

– Biztos titkolóznak – mondta Berci. – Ugye, apa, nem szép dolog titkolózni? – folytatta.

– Ha titkolóznak, akkor csak valami fenséges sütemény receptje lehet a titok tárgya – mondta apa –, az pedig meglepetés, tehát nem kell tudnunk róla. De az is lehet, hogy a nagygye egyenként akarja elmesélni nekünk, milyen kalandok várnak rá ebben a kórházban. Nem tudhatjuk, de azt javaslom, várjuk ki a végét, majd megtudjuk. Minden jó, ha a vége jó! – mondta mosolyogva.

Ekkor kinyílt a szobaajtó, s anya állt ott. Behívott minket.

– Én elmegeyek beszélni a doktor nénivel, addig átadom nektek nagyikát – mondta.

– Gyertek, szépségeim, hadd öleljelek meg benneteket! Hadd nyomjak egy cuppanóst az orcátokra! Drága jó atyátok addig sétál egyet anyával. Gyere, Berci vitéz, hogy vannak a katonáid? Zorka, szívem, hadd gyönyörködjek azokban a tengerkék szemeidben!

Berci elmesélte, hogy indiánokkal harcoltak a katonái, s éppen győzelemre álltak, amikor eljöttünk ide, s azt is, hogy Borcsa kutyát megugatta egy tréfás kedvű bácsi. Nagyon mókás volt, ahogy ugatták egymást. Ezen nagyokat kacagott nagygye, de még a szobatársai is. Amilyenek a fiúk, így az én öcsém is, ahogy befejezte a mondókáját, elvonult megkeresni anyáékat.

Én ezt egy cseppet sem bántam, hiszen alig vártam már, hogy sorra kerüljek nagyikánál. Elővettem a doktorfelszerelésemet, amit még otthon

csempésztem be a zsebembe, hogy megvizsgálom, s meg is gyógyítom nagyikát. Volt nagy csodálkozás a szobában! Azt mondták a nénik:

– Csípjete meg! Nem hiszek a szememnek! Sárgulok az irigységtől, Ilonkám, hogy ilyen unokád van!

– Te! Zorka, te! Nem is te volnál, ha nem találtál volna ki valami meglepetést a számomra – mondta nagyfi.

– Ne mozogj, nagyika – mondtam –, meghallgatom a szívedet! Sóhajts! Még. Még. Na, még egyet! Jól van, jószívű vagy. Tátsd ki a szád! Mondd, áááá! A torkod is rendben van. De azért egy hétig ne egyél fagyit, s ne igyál hideg málnaszörpöt!

– Minket is megvizsgálnál, Zorka? – viccelődtek a szobatárs nénik.

– Nem lehet – mentett ki nagyika –, Zorka nagyon elfoglalt, időpontot kell kérni tőle.

Ezen aztán jót nevettek, vidám csapat lehetnek így együtt.

Ekkor váratlanul egy ismeretlen hang szólt hozzám, a hátam mögül.

– Látom, körültekintően vizsgáltad meg a beteget, kedves kollegina. Hogy szólíthatlak? Az én nevem: Szilvi doktor néni – mondta, és kezet nyújtott felém egy helyes fehér köpenyes néni. – Úgy látom, nagyon jó viszonyban vagytok a kedves beteggel.

Kicsit megszeppentem, de arra gondoltam, amit a szüleim tanítottak nekem: kedvesen kell válaszolni, ha kérdeznek.

– Szia, doktor néni! Én Zorka vagyok, Mikó Zorka, ő pedig a nagyikám, anyukám anyukája – mondtam, s nyújtottam kezet én is a doktor néninek.

– Örülök, Zorka, hogy megismertelek. Megnézhetem az orvosi eszközeidet? – kérdezte.

Kicsit elszégyelltem magam.

– Ez csak játék – feleltem.

– Teljesen rendben van, nekem is hasonló volt gyerekkoromban, azzal vizsgáltam, gyógyítottam a babáimat és a szüleimet, ha hagyták. El is hoztam volna ide a kórházba, de már ki tudja, hol maradtak el tőlem. Itt kaptam felnőtt orvosi táskát. Megnézed? Vagy inkább maradsz most a nagymamáddal? – kérdezte a doktor néni. – Ide figyelj, Zorka! Szeretnék valamit megosztani veled. Van egy új orvosi felfedezés, elmondanám neked. Mit szólsz? – folytatta a doktor néni.

– Nem titkos – kérdeztem vissza –, elmondhatod nekem?

– Igen, azt hiszem. Azt a lelkekre kötötték, hogy csak olyanoknak mondjam el, akik kizárólag jóra használják ezt a legújabb titkos felfedezést. Akik tiszta szívéből gyógyítanak. Aki nem olyan jószívű, mint te, Zorka, az többet árthat, mint használhat veled, ezért te se mondd el akárkinek! Megígéred? Ha igen, beavatlak ebbe a nagy titokba.

– Anyának elmondhatom? – kérdeztem.

– Igen, édesanyád is jószívű asszony, mosolyog a szeme, mint a tied – válaszolta a doktor néni.

– És apának? – faggatóztam.

– Neki is. Ahogy mesélt róla a nagymamád, ő nagy mókamester. A mókamesterek is orvosok, a játékkal gyógyítanak.

– Akkor jó – mondtam, s kíváncsian néztem a doktor nénire.

– Hajolj közelebb, Zorka! – mondta, s egész halkán, hogy más ne hallja, a fülembé súgta. – Ez az ősi módszer, amit újra megtaláltak a tudósok: a... a... gyógyító puszi. Úgy működik: ha beteg valaki, aki fontos neked és ott lakik a szívedben, akkor szíved összes melegével, szeretetével meg kell ölelned. Csak finoman, hogy érezze, ez egy olyan legbelülről jövő, meleg ölelés,

s egy gyógyító, finom, puha puszit kell elhelyezned az orcáján, miközben azt mondod: Gyógyulj meg, nagyika! Vagy apucika! Ha ezt teszed, őszintén, legszebb érzéssel, a gyógyító puszi és a gyógyító gondolat felgyorsítja a gyógyulást. Megjegyezted, Zorka?

– Azt hiszem, igen! – feleltem.

– Akkor nincs más hátra, próbáld ki! Csak bátran!

Ekkor Szilvi doktor nénire néztem. Nagyon biztatóan nézett vissza rám. Biztos a nézésével is tud gyógyítani – gondoltam.

– Rajta! Szívmeleg szeretettel, finom öleléssel, puha gyógyító puszi. Bízz magadban!

Felmelegítettem a szívem, ahogy a doktor néni mondta, feltérdeltem az ágyra, s nagyon megöleltem nagyit, s amikor már éreztem, hogy elkészült bennem a gyógyító puszi, puhán az arcához érintettem a számat, gyógyító puszit adtam, s azt mondtam:

– Gyógyulj meg, nagyika!

Nem szólt semmit, csak egy hatalmas vízcsepp gördült le a szeméből.

Elengedtem az ölelést, elvettem az ajkaimat nagy arcáról, leszálltam az ágyról, s azt figyeltem, vajon hatott-e már a gyógyító puszi. Meg is kérdeztem tőle:

– Ugye, nagyika, már jobban érzed magad? Érzed, hogy gyógyulsz már?

Nem mondott semmit, csak olyan vizes szemmel, szép mosolyával rám nézett, és bólogatott.